

'Gedragen op adelaarsvleugels' doopviering zondag 26 januari 2025

Gemeente van Jezus Messias

Vrij te zweven als een vogel. Je vleugels uitslaan en de wijde wereld verkennen. Je eigen koers bepalen. Los van de mening van ouders je bestaan een vlucht voorwaarts gunnen. Dat is de droom van iedere jongere. Maar voordat je zo verbent, heb je al heel wat moeten leren. Je moet eerst een aantal basisvaardigheden leren om je eigen bestaan vorm te gaan geven. Net als een vogel, moet je heel wat vlieguren hebben gemaakt, om zelf te kunnen zweven op de thermiek van het bestaan.

Op de foto op de voorkant van de liturgie zien we een adelaar die één van zijn jongen leert vliegen. Zoals ik in het verhaal voor de kinderen vertelde, leert een adelaar zijn jongen vliegen door ze op zijn rug mee de lucht in te nemen en ze dan een kort moment voorzichtig los te laten. Na enig gefladder pakt de adelaar zijn jong weer op. Een schitterend beeld dat de balans van opvoeden weergeeft: vasthouden en loslaten.

Het leren vliegen is voor het kind, maar ook voor de ouder een spannend gebeuren. Het is een uitdagende mix van loslaten en vasthouden. Wanneer je als ouder je kind te snel de diepte in laat tuimelen, dan loop je het risico dat het valt, zich bezeert. Je moet om kunnen gaan met de kracht van de wind, het leven, anders word je een ongewenste kant opgedreven. Ben je als ouder vol angst je kind zijn vleugels te laten uitslaan, dan gaat het spannend worden in het veilige nest.

Een kind ervaart het leven als te benauwend als jij als ouder hen weigert het leven te ontdekken. De vriendelijke jongere verandert tot ongenoegen en verdriet van de welwillende ouders in de onuitstaanbare puber die zijn vrijheid op gaat eisen. Je zal als ouder wat veren moeten laten, anders wordt de sfeer thuis verstikkend.

De Engelsen hebben een prachtige uitdrukking voor het fragiele evenwicht van loslaten en vasthouden. 'To comfort or to challenge.' Om het bestaan vorm te geven heb je als mens een comfortabele zijde en een uitdagende nodig. Het behaaglijke en veilige, naast het prikkelende en spannende. Soms moet je als ouder je kind veel comfort geven, aandacht. Omdat het leven ze onzeker maakt. Het ene kind heeft ook meer zorg nodig dan het ander. Er is geen enkel pasklaar recept voor opvoeden. Het is een broos evenwicht tussen het vaststellen van grenzen en vrolijke vrijheid. Een andere keer is het je taak ze in het diepe te werpen, de band los te snijden, anders leren ze het nooit om hun vleugels uit te slaan. Evenwicht, harmonie, balans. Dat is het geheim van de weg naar volwassenheid.

Niet alleen in het leven zijn de beide accenten van comfort en uitdaging te ontdekken, ook in de weg van het geloof zie je ze terug. 'To comfort en to challenge', gelden ook als de twee noodzakelijke polen in de zoektocht naar de Eeuwige. Enerzijds worden we uitgedaagd Christus na te volgen op zijn spannende weg naar het Koninkrijk. Te werken aan een samenleving waar ieder mens een naam mag hebben. In het doopgesprek dat we samen als doopouders met elkaar hadden, spraken we over wat we met geloof aan onze kinderen door willen geven. Daar denkt iedereen trouwens anders over. Een rode draad was toch: je kind leren dat het ook zorg heeft te dragen voor anderen in de samenleving. Het gaat niet alleen om je eigen welzijn en welvaart maar ook om dat van je naaste.

Daarnaast willen we als ouders ook doorgeven dat geloven, bij een kerk horen ook betekent, dat je je ergens geborgen mag weten. Je koesteren in de liefde van de Eeuwige, bron van liefde en licht. Of hoe je God ook maar wil benoemen. De kerk is een sociaal vangnet, waar je naam wordt genoemd en je jezelf mag zijn. Samen zoekend naar de zin van het leven. Het is de tedere zijde van de navolging. Dat je tijdens moeilijke perioden in je leven je door aandacht omringt mag weten. En wie of wat is God? In het gesprek kwam duidelijk naar voren dat dit voor ons niet dogmatisch is, niet star, of vastomlijnd. Het gaat juist om het geheim van het leven, het mysterie van liefde en mildheid.

Het is belangrijk om als gemeente van Christus de beide accenten van leven en geloof in ogenschouw te houden. Vasthouden en loslaten, comfort geven en uitdagingen aanbieden. En je mag ook vertrouwen hebben als ouder. Mensen, kinderen gaan hun eigen weg. Je hoeft niet alles voor te doen, niet alles uit te spreken. Je mag ook wel een stil zijn en het laten gebeuren. “Wie de stilte wil beschrijven, moet zijn mond maar houden. Wie niets hoort, luistert niet en heeft niets te vertellen”, aldus Rutger Kopland. Laten we dan ook regelmatig stil zijn, om uiteindelijk iets te vertellen te hebben.

In deze viering hebben we zes mensenkinderen mogen dopen. Kinderen die hier een thuis hebben gevonden en weer op weg naar hun eigen bestaan tegemoet. Ieder kind, ieder mens wordt uitgedaagd zijn of haar leven betekenis te geven. De een doet dit vanuit een christelijke traditie, een ander meer vanuit een humanistische. Wat telt is de liefde en de ruimte die we onze kinderen gunnen. Het leen zelf blijft een geheim en een uitdaging. Dat deze kinderen in vrijheid en vrolijkheid hun vleugels mogen uitslaan.

Moge het zo zijn
Jeroen Jeroense
20 januari 2025